

CVETJE

z vrto
sv. Franciška

Časopis
za
naše verno
ljudstvo
zlasti
za ude tretjega reda.

S privoljenjem cerkvenih in
redovnih oblasti izdaja
franciškanska provincija sv. Križa.

XXXIX. tečaj.

3.-4. zvezek.

V Ljubljani 1922.

A. Slatnarjeva tiskarna v Kamniku.

Vsebina 3.—4. zvezka.

	Stran		Stran
Sv. Papež Benedikt XV.	25	Kruhi sv. Antona za naše uboge dijake	40
Asketična šola ali vadnica popolnosti	27	Zoper podivjanost in surovost	41
Tretji red je pripraven tudi za kmetški in delavski stan	34	Razgled po serafinskem svetu	43
Tretji red in misijoni	37	Priporočilo v molitev	47
		Zahvala za uslišano molitev	48

„Cvetje“ izhaja za nedoločen čas v začetku vsakega drugega meseca. Na-
ročnina znaša za celo leto 20 K, s poštnino 22 K ali 5 dinarjev in pol.

Naslov za naročila: »Cvetje«, frančiškanski samostan v Ljubljani.

Gospodom voditeljem na znanje! V Ljubljani imajo gg. voditelji svoj sestanek in shod na **velikonočni torek ob 10 dop.** Katerih ne morejo priti takrat, naj pridejo isti dan **popoldne ob 3.** Shod bo obakrat v tretjeredni dvorani pri vhodu v samostan. Povabljeni so vsi gg. voditelji in duhovniki tretjega reda iz Ljubljane in z dežele. Posebnih vabil ne bomo razpošiljali, prosimo pa za obilno udeležbo; vsaj gg. voditelji naj pridejo vsi, — **V Mariboru** bo enak shod duhovnikov tretjega reda in gg. vodi-
teljev **na velikonočno sredo ob 10 dop.** Zajemanje za te shode je vedno večje, ker so zelo koristni in za uspešno delovanje naravnost potrebni. Pridite vsi, ki morete, tudi gg. od Sv. Trojice in iz Prekmurja.

Povabimo pa na ta shoda ali v Ljubljano ali v Maribor tudi patre vo-
ditelje in vizitatorje tretjega reda iz vseh samostanov, da si določimo v tem
oziru nadaljno delo. Ti naj se zbero ob 8 uri zjutraj.

Prilogo bo izešla s prih. zv. Cv. Tudi o nji se bomo na shodu pogo-
vorili. Število naročnikov Cv. se je za nekaj stotin dvignilo. Hvala lepa vsem,
ki ste k temu pripomogli! Novomeški p. voditelj pa piše: „Za Cvetje sem
močno agitiral, pa ne vem, kako so se kaj oglasili. Pri meni je slabo“.

Naročnikom na znanje. Prvi zvezek je pošel. Hvala lepa vsem,
ki ste se trudili z razširjanjem Cvetja! Druzega zvezka (3—4) smo dali nekaj
več natisniti. Kedor želi naročiti nadaljne zvezke (3—12) jih dobi za 18 K.
po pošti 20 K. Priporočamo Vam pa prav posebno, da širite mej ljudi novo
knjižico: »**Red za ljudi živeče mej svetom.**« Na 80 straneh (oblika Cvetja)
imate popisano vse, kar je tretjerednikom potrebno in koristno vedeti in iz-
polnjevati. Ker smo te knjižice dali natisniti le nekaj nad tisoč zvezkov, je
blagovolite kmalu naročiti, da ne bo pošla, preden jo naročite. S to knjigo
bote marsikatero dobro osebo privabili v tretji red, pa tudi vam bo veliko
koristila. Za voditelje in predstojništva (odbornike, odbornice itd.) je neob-
hodno potrebna. Dobi se pri »**vodstvu tretjega reda v Ljubljani**« v Frančišk.
samostanu za 4 dinarje in pol, po pošti 5 dinarjev. Na vsakih 10 dobite eno
za nameček.

Bolj izobraženim, ki razumejo tuje izraze, priporočamo nov mesečnik:
„Socijalna Misel.“ Prvi zvezek priča, da bo časopis jako koristen, članki so
večinoma globoko premišljeni, jedrnat; pesem nam pa nikaker ni všeč.
Jezik bi bil marsikje, ne da bi škodovalo znanstveni razpravi, bolj domač in
bi ga tudi preprosti mogli razumeti. Letna cena (12 zv.) 100 K.

CVETJE

XXXIX. tečaj.

V Ljubljani, marc - april 1922.

3.-4. zvezek.

Sv. Oče Benedikt XV.

Smrt sv. Očeta Benedikta XV., tretjerednika, nam ni treba naznanjati, ker je šlo naznanilo po celem svetu že dne 22. prosinca, na dan Njegove smrti. A spominjati se Njegove smrti in Njegovega prizadevanja za mir v času vojske, povdarjati Njegovo skrb za uboge in preganjane po vojski, hvaležnost mu izreči za Njegovo ljubezen do frančiškanskih redov, zlasti do tretjega reda, je naša dolžnost tudi sedaj, ko imamo že novega papeža.

Za najvažniše delo je imel pomiriti duhove vladajočih mož in vojskujočih se sil. Vse je vabil, vse opozarjal, pa tako modro, da nikogar ni odbijal, vsem je pa povedal resnico in kazal pravo pot do trajnega miru. Mej gostim in težkim valovjem razburkanega in jeze penečega se morja svetovne vojske je vodil ladjo sv. Petra tako previdno in varno, da ji zagrizeni framasoni, ki so se proti nji zarotili in jo skušali uničiti, niso mogli ničesar očitati in niso mogli izslediti povoda za napad na sv. Cerkev, prijatelji pa in vsi resnico ljubeči po pravici povdarjajo, da je Benedikt XV. mej vladajočimi postavil pravi temelj trajnega miru in trdne ljubezni mej narodi. Temelj miru je postavil Benedikt XV., miru pa še ni, ker ga vladajoči niso hoteli slušati in so ga naravnost izključili od

dela pri sklepanju miru in miru še ne bo, dokler se mogočnjaki ne bodo oklenili nazorov in naukov Benedikta XV. „Et nunc reges intelligite et erudimini qui iudicatis terram“. „In zdaj kralji spreglejte in dajte se podučiti vi, ki sodite zemljo.“

Ko niso hoteli slušati očetovske prošnje za mir, je posredoval Benedikt XV. za oprostitev vjetnikov, skušal je ublažiti kruti način vojskovanja, skrbel je za uboge, vdove in sirote, zavzel se je za stradajoče otroke in je razposlal na vse strani, mej ljudi vseh narodnosti in ver nad 13 milijonov lir, tudi Čehov, Poljakov in Jugoslovanskih otrok ni pozabil. To povdarjamo zato, ker so nekateri veri nasprotni slovenski časopisi trdili, da je bil nasprotnik Slovenov in Jugoslovanov.

Nikaker pa ne smemo molče prejeti ljubezni Benedikta XV., katero je pri vsaki priliki pokazal za tretji red sv. Frančiška. Ko je prve dni po izvolitvi za papeža sprejel 21. septembra 1914. leta p. generala z drugimi patri generalne kurije, je mej drugimi tudi rekel: „Vaše zagotovilo udanosti in spoštovanja sprejemem veselega srca. In to veselje raste bolj in bolj, ko se spominjam, da sem tudi izmeji frančiškanske družine in vaš brat. Tretjemu redu sem se že davno pridružil leta Gospodovega 1882.“

Dne 12. decembra 1915. leta je sprejel okoli 2000 rimskih tretjerednikov; rekel je mej drugim: „Nič ni novega, da sedi na stolu sv. Petra sin ubožca asiškega. Trije zadnji papeži pred nami so bili tudi vpisani v tretji red sv. Frančiška . . . Z veseljem mislimo nazaj na tisto popoldne mrzle jeseni, ko smo se sami in od vseh nepoznani predstavili v svetišču araelitanskem ter prosili za sprejem v tretji red. Na osmino stoletnice frančiškanske smo čutili prijetno spodbudo zapisati naše ubogo ime v družbo sinov tega svetega očaka. Vodila nas je roka našega Boga, ki nas je hotel izdatno zavarovati s pomnoženo milostjo.“

Na podoben način se je izražal sv. Oče tudi pri družih prilikah ter je povsod kazal rad in javno ljubezen do tretjega reda. Kako lepo in prisrčno je pisal o njem pred letom dni v okrožnici 6. januarja 1921. in kako ljubeznivo je tretjerednike nagovoril o priliki obhajanja 700 letnice, je še vsem v spominu. Zato bo pa njegovo ime za vedno zapisano v zgodovini tretjega reda, nepristranska svetna zgodovina ga bo pa slavila ko kneza miru in očeta zatiranih.

* * *

Za naslednika je bil izvoljen 6. februarja milanski nadškof Ahil Rati, rojen 31. sušca 1857. leta v Deziju blizu mesta Monca v milanski okolici, ki je bil nekaj časa apost. nuncij na Poljskem in bil 13. junija lanskega leta imenovan za kardinala. Privzel si je kot papež ime

Pij XI.

P. KAJETAN KOGEJ:

Asketična šola ali vadnica popolnosti.

DRUGI DEL.

O ovirah popolnosti.

b) Neredna častihlepnost.

lovek je tak, da mu prija, če imajo ljudje dobro mnenje o njem in to svoje mnenje tudi izražajo z besedo ali kažejo v dejanju. Tako prizadevanje za dobro ime še ni grešno; celo naša dolžnost je skrbeti za dobro ime. Kedor ni na dobrem glasu, tudi nima zaupanja pri ljudeh, on je mrtev za človeško družbo. —

Vsi vemo, da smo dolžni bližnjemu dajati dober zgled; ako pa pri ljudeh nismo na dobrem glasu, smo bližnjemu prej v spotiko, ko v spodbudo. Sv. pismo ne povdarja zastonj: „Dobro ime je kot dragoceno mazilo.“ (Prid. 7, 2.). „Ne prizadevamo si za dobro samo pred Bogom, ampak tudi pred ljudmi.“ (II. Kor. 8, 21.)

Veliko je pa ljudi, ki ne iščejo časti in dobrega imena po rednem potu, ampak si hočejo to pridobiti sè sredstvi, ki niso v soglasju z resnico in pravico. Mnogo jih je, ki hočejo veljati pri ljudeh, četudi pri tem trpi božja čast in čast bližnjega. Tako prizadevanje za čast in dobro ime se imenuje neredna častihlepnost, ki napredek v popolnosti zelo ovira.

Neredna častihlepnost je prazna in ničemrna.

So ljudje, ki menijo, da so dosegli nebesa na zemlji, ako se čutijo nad druge povzdignjene in počeščene. To so tisti, ki kar koprne po zunanji časti in hvali, četudi je ne zaslužijo, saj v toliki meri ne. Te vrste častiželjnost je sad skritega napuha, strašna ovira popolnosti in nevarniša od prej naštetih.

Razuzdanci, nečistniki, pijanci, gizdalini so sicer večji grešniki in ravno zbog tega lažje spoznajo svoje hibe in se lažje poboljšajo; častihlepnež pa le težko pride do spoznanja svoje napake, torej tudi do poboljšanja.

In vender je vsa zemeljska čast in hvala tako prazna in nestanovitna. Tisti, ki te danes hvalijo, te jutri že grajajo. Premotri v duhu vsa tista slavna imena, katerih sloves se je razlegal po vsem svetu. Svet jih več ne imenuje, svet si je postavil druge malike, katerim se klanja; — in če se onih tudi še spominja, kaj imajo od tega? Telo je prah — duša pa? Prejela je svoje plačilo.

Kako prazna je torej vsa zemeljska čast, pa se je svet vender strastno oklepa. Kolikim nevarnostim se izpostavlja, koliko trpi zavoljo nje! Vojak na bojnem polju se podaja v skrajno smrtno nevarnost, da bi veljal pred svetom za junaka. Učenjak se trudi celo življenje, žrtvuje nočni in dnevni počitek, zdravje in vse, da si pridobi ime svetovnega učenjaka. Dobijo se

celo ljudje, ki se z besedo in dejanjem ponižujejo, da bi pri ljudeh veljali za ponižne. — A slednjič vse skupaj ni drugzega kot rahel veterc, ki hipoma prejenja, kot prazna pena, ki mahoma zgine. O da bi svet spoznal, kako prazna in ničemrna je častihlepnost!

Sv. Frančišek prezira ničemrno čast in sovraži vsako častihlepnost.

V nekem kraju so Frančiška prav posebno poveličevali. Brat, ki je bil ž njim, ga opomni, zakaj nič ne pokaže, da mu taka hvala ni všeč. Frančišek mirno odgovori: „Vso čast, ki mi jo dajejo, prepuščam Bogu. Sem kaker kip iz marmorja, ki ga ljudje občudujejo. Nič ne čuti in nič nima od tega. Vsa čast gre njemu, ki ga je naredil in kogar predstavlja.“

Ko je pri neki drugi priložnosti Frančišek zvedel, da eden izmej bratov pretirava molčečnost in se celo svojih napak le sè znamenji obtožuje, pokara brata, češ da ga pri tem ne vodi Duh božji, ampak duh teme, ker dovoli, da ga častihlepna skušnjava mami do pretirane molčečnosti, mesto da bi gojil čednost (Richter, Gesch. II. str. 69.)

Zgledujte se, dragi tretjeredniki, nad svojim očetom. Če vas tu in tam doleti kako posebno počeščenje, časti ne pripisujte sebi, ampak Bogu. V svojih srcih ostanite ponižni in govorite sè sv. pismom: „Nepridni hlapci (dekle) smo, storili smo le svojo dolžnost.“

Neredna častihlepnost je ostudna nehvaležnost nasproti Bogu.

Esterina knjiga pripoveduje o jako častilakomnem možu Amanu, ki se je z velikim trudom vspel do prvega državnika. Vse se je klanjalo pred njim, pa mu je bilo še premalo. Zdela se mu je vsa ta slava kot prazen nič, dokler ne spravi s pota Mardoheja, ki edini ni hotel svojega kolena pripogibati pred njim. Ker je bil Mardohej jud, se je hotel maščevati nad njim tako, da naj bi bili na kraljev ukaz na en dan pomorjeni vsi judje, ki so bili v dotičnem kraljestvu; za Mardoheja samega je pa pripravil 50 komolcev visoke vislice. Toda človek obrača, Bog pa obrne. Aman se je zameril kralju, na imenovane vislice je prišel sam, Mardohej je pa stopil na njegovo mesto.

Častihlepnost je v resnici nenasitljiva, človeka dela nemirnega, jemlje mu nočni počitek, polagoma ga lahko spelje v največje hudobije in slednjič v večno pogubo. Kaker Aman, tako se navadno godi slehrnemu častihlepnežu; vse mu konečno spodleti in ga pokoplje njegova lastna strast.

Zato Bog častilakomnega sovraži, mu odteguje svojo milost, da v duhovnem življenju ne more storiti koraka naprej. Kako bi ga tudi ne sovražil, ko vidi, da se ubogi zemeljski črviček šopiri z darovi, ki mu jih je podaril, ali boljše rečeno, za nekaj časa posodil. In s temi izposojenimi darovi se častihlepnež napihuje ter jih sebi prilastuje. Ali se ne pravi to Boga samega prikrajševati na njegovi časti! — Kaj bi rekli o človeku, ki je ves v dolgovih in vse, kar ima, ima le na posodo: hišo, obleko, kruh itd. pa bi se s temi rečmi širokoustil in poleg tega one zaničeval, ki so mu pomagali? Kaj ne,

to bi bila grda nehvaležnost? Ravno tak nehvaležnež je pred Bogom vsak častihlepnež. Le razgrni vso svojo imovino: razum, znanje, zdravje, lepoto, imetje in vse in vprašaj se: „Čegavo je to“? Ali ni to posojilo, ki je dolguješ Bogu? Kaj torej nastopaš, kaker da je tvoje in ne božje! More li Bog zoper tako očividno častikrajo biti ravnodušen? Ali ne govori sam po preroku: „Jaz sem gospod, to je moje ime; svoje časti ne dam nikomer drugemu.“ (Izaija 42, 8). Sv. Pavel piše: „Kaj pa imaš, česer nisi prejel? Ako si pa prejel, kaj se hvališ, kaker da ne bi bil prejel?“ (I. Kor. 4, 7.)

Neredna častihlepnost lahko človeka zapelje s pota pravičnosti.

Ako je častilakomnost dosegla svoj višek, se ne vstraši več nobene hudobije, da le doseže svoj namen. Zgodovina nam kaže dovolj zgledov. Kralja Adonibezeka je častilakomnost tako daleč prignala, da je dal 70 premaganim kraljem konce rok in nog odsekati in jih je prisilil, da so morali kaker psi ležati pod njegovo mizo in pobirati drobtinice in kosti, ki so pale na tla. —

Zgodovina bi nam znala naštetih veliko vrsto mož, ki so svoji slavo-hlepnosti na ljubo darovali na tisoče mladih in krepkih ljudi v krivični vojski, samo da bi si pridobili ime slavnih vojskovodji. Spomnite se na Aleksandra Velikega, na Atila, Napoleona in če bi v zadnjo svetovno vojsko posegli, bi naleteli gotovo več kot nad 20 takih častiželjnih poveljnikov.

Ker so krivice vsled neredne častiželjnosti velikokrat vnebovpijoče, zato pa tudi Bog dopusti, da se ta strast sama nad seboj maščuje. Tako vemo, da je Aleksander Vel. še mlad umrl. Pripoveduje se, da je nek modrijan ob njegovi smrti vzkliknil: „Glejte, včeraj je tlačil zemljo, zdaj pa njega zemlja tlači. Včeraj mu ni zadostoval cel svet, danes mu zadostuje sedem pedi. Včeraj je vodil po zemlji vojske, zdaj ga nese nekaj nosačev pod zemljo.“ (Pripr. na smrt, str. 18.)

Slavni Napoleon, pred katerim se je tresla cela Evropa, je umrl kot pregnanec, od premnogih sovražen, od vseh zapuščen na samotnem otoku sv. Helene.

Seveda se vsaka častihlepnost ne kaznuje in ne maščuje tako ostro že na tem svetu; zato jo pa tem občutniša kazen čaka v večnosti.

Ako se hočete neredne častihlepnosti obvarovati, oziroma se je otresti, če se vas je že kaj prijela, premišlujte večkrat njeno ničemrnost, nenasitljivost, ostudnost in nevarnost. Ni je pregrehe, ki bi se znala tako potuhniti in prikriti tudi v najboljšem človeku, kaker ravno častihlepnost. Človek sam te pošasti navadno ne opazi; zato je tako nevarna na potu popolnosti. Ponižujte se pri vsaki priliki pred Bogom in ljudmi in molite v ta namen večkrat ter obujajte dober namen pri svojih opravilih.

c) Napuh sam na sebi.

Govorili smo o dveh hčerkah napuha, oglejmo si še očeta samega. Že iz gizdavosti in častihlepnosti, o katerih smo ravnokar razpravljali, se da sklepati na hudobijo in grešnost napuha.

Bistvo napuha in njega žalostni učinki.

Bistvo napuha je v tem, da človek samega sebe precenjuje in goji neredne in neukročene želje po prednostih in odlikovanjih. S tem pa ni rečeno, da bi kristjan ne smel samega sebe ceniti in držati na svojo čast. Tudi se ne misli s tem, da bi morali tretjeredniki imeti zaprte oči nasproti svojim resničnim vrlinam in zmožnostim. Pač pa ne smemo imeti pretiranih pojmov o svojih zmožnostih in talentih; tudi ne smemo pozabiti, komu se imamo za vse to zahvaliti. Prav tako ne smemo pregledati prednosti svojega bližnjega, kaker tudi ne lastnih hib in pomanjkljivosti.

Napuh je grd starec; spočet je bil pred človekom, začel se je tam, kjer bi ga najmanj pričakovali, v nebesih samih med angeljskimi kori. Ker se je znal celo v nebesa splaziti, si lahko mislimo, koliko je njegovo gospodstvo še le na zemlji in kako bogata je njega žetev v peklu!

Veliko je ovir do krščanske popolnosti in vender je in ostane izmej vseh napuh kot prva in glavna. Prav na mestu so besede sv. pisma: „Začetek vsakega greha je napuh: kedor se njega drži, bo s prokletstvom napolnjen, in poslednjič ga bo on podrl.“ (Sirah 10, 15.)

»Začetek vsakega greha je napuh.«

Stari Tobija svari mladega Tobija pred napuhom: „Napuhu ne pusti gospodariti v svojih mislih, ne v svojih besedah; zakaj v njem se je vsa spačenost začela.“ (Tob. 4, 14.)

Napuh je napravil iz angeljev hudiče, napuh je pahnil naše prve stariše iz raja, napuh je spravil modrega Salomona v malikovanje; napuh farizejev je pripel Jezusa na križ, napuh je privedel Napoleona na otok sv. Helene; napuh je bil vzrok svetovne vojske, napuh je kriv vsega gorja, ki ga je vojska zapustila.

Odkar je hudobni duh spregovoril usodne besede v raj: „Bosta kaker bogova“, odtokrat človek samega sebe rad obožuje. Kot slepilo za to mu služi zlasti v zadnjih desetletjih vsestranski napredek, ki je res velik, a človekova samozavest ali boljše rečeno človekova nadutost je še stokrat večja. „Ne bom ti služil“, odmeva od vseh strani; novodobni človek se hoče osamosvojiti in noče nad seboj poznati nobenega postavodavca. Neodvisen hoče biti od Boga, vere, cerkve in vesti — žival hoče biti!

Odtod toliko sovraštva na svetu med sorodniki, med sosedi, med narodi. Napuh je kriv, da noče nihče odjenjati, nihče podati roke v spravo. Odtod toliko razbrzdanosti zlasti pri mladini, toliko nepokorščine in preziranja do katerekolisibodi oblasti. Napuh je kriv vsega gorja na zemlji in tudi vsega gorja onkraj groba, napuh je tudi kriv, da je tako malo krščanske popolnosti na zemlji.

»Kedor se njega drži, bo s prekletstvom napolnjen.«

Kedor je le sebi vse, druge pa ne meneč se za nje prezira in zaničuje, nad njim se bo vresničil pregovor: „Kaker se posojuje, tako se

vračuje.“ Dobromisleči bežijo pred ošabnežem; lahko, da se ga bojijo, spoštovali ga gotovo ne bodo, kaj še le ljubili.

Prijetno je bivati v bližini krotkega in ponižnega človeka, prav tako je pa tudi neprijetno imeti opraviti sè človekom, ki v vseh svojih besedah, delih in nehanjih išče le sebe, govori le o sebi in postavlja sebe vedno in povsod v ospredje na prvo mesto.

Nobene stvari se ošabnež bolj ne boji, kakor zunanjšega ponižanja, pa ravno to ga večkrat doleti kot pravična kazen za njegovo prevzetnost. Sv. Duh povdarja: „Kjer je napuh, tam bo tudi sramota“. (Preg. 11, 2). Sicer pa za prevzetneža tako ponižanje ali sramota ni v škodo — to je večinoma edino sredstvo, ki ga še strezne.

A tudi božje prekletstvo se drži napuha. „Gnjusoba je Gospodu slehri prevzetnež.“ (Preg. 16, 5.) „Bog se prevzetnim vstavlja, ponižnim pa daje svojo milost.“ (Jak, 4, 6.)

Bogoljubna duša! Misli večkrat na te resnice, ako nočeš zapraviti prijateljstva z Bogom. Pomisli: Bog sam vsemogočni Stvarnik, prestrašni Gospod, ki vzdržuje v svoji roki grom in strelo, življenje in smrt, je tvoj protivnik in bo tvoj nasprotnik ostal celo večnost, ako se ne ponižaš, ako se ne podvržeš njegovim naredbam, ako ne upogneš pred njim svojega srca in svoje glave. „Bog je visok; če se povišuješ, beži pred teboj; če se ponižuješ, se k tebi poniža,“ govori sv. Avguštin. Boljši je ponižen grešnik, kakor prevzetan pravičnik.

»In poslednjič ga bo on podrl.«

To zadnje je najbolj žalosten nasledek napuha, ker se ne da več popraviti. „Spoznavamo očitno, da je napuh očitvidno znamenje pogubljenja“, so besede sv. Gregorija Vel. (Lib. 34. moral. c. 22.)

Pri vsakem drugem grehu Bog navadno še da sredstva in čas in priliko, da se more človek vzdigniti iz greha; prevzetnim se pa tako močno vstavlja, da mnogi v svojem grehu otrpnejo in jim še na misel ne pride, da bi se poboljšali.

Napuh je Luciferja vrgel z neba in se ne bo nikoli več vzdignil. Nabuhodonozor si je v svoji prevzetnosti prilastoval božje češčenje, zato ga je Bog ponižal do živali in mu pamet zmešal. (Dan. 2.)

Napoleonov spominski denar.

Ko se je cesar Napoleon I. l. 1812. delj časa mudil v Moskvi, v tedanjem glavnem mestu cele Rusije, je dal kovati spominski denar. Na eni strani denarja je bila vpodobljena Napoleonova glava, na drugi strani je pa bil sledeči napis: „Nebo je tvoje, zemlja je moja!“

Napoleon se je torej hotel v svoji razšopirjenosti meriti sè samim ljubim Bogom. Nekaj tacega denarja je poslal cesarskemu namestniku v Orenburg z nekaterimi pismi za pogajanje. Namestnik je ukazal pod Napoleonovo glavo vrezati sledeče besede: „Hrbet je tvoj, bič je moj!“ in je poslal ta denar nazaj Napoleonu kot odgovor na njegova pisma.

Kako globoko je bil ta vladar ponižan že v Rusiji, je sploh znano, še bolj pa na otoku sv. Helene; on, — ki je držal v vjetništvu dva papeža, on, — čegar ime je z grozo pretresalo vso Evropo.

Frančiška posnemajmo! Gotovo je, da imate trdno voljo varovati se napuha in vsega, kar vanj vodi, pred vsem gizdavosti v obleki, prazne časti in človeške hvale. Toda, ako se hočemo tega malika sveta otresti bolj in bolj, po zgledu sv. Frančiška, premišljujmo večkrat tudi mi Jezusa v njegovi ponižnosti in to, kar nam je Jezus povedal o ponižnosti in napuhu; zlasti radi mislimo na óno lepo priliko o cestninarju in farizeju v templju. Na tak način se bomo vedno bolj ogrevali za ponižnost, vedno bolj pa tudi mrzili napuh in s tem odstranjevali prvo izmej poglavitnih ovir krščanske popolnosti.

4. Lastna volja — ovira popolnosti.

Obdelali smo tri najhujše zapreke popolnosti, ki odvrta svet od zveličanja in svetosti. Poželjenje oči, mesa in napuh življenja so sicer poglavitni zadržki popolnosti, pa niso edini. Poleg njih je še precejšnje število družih ovir; vsaki čednosti stoji nasproti kakšna pregreha ali strast, ki je ne le zoper dotično čednost, ampak tudi zoper popolnost. O vseh govoriti bi bilo preobširno, le nekatere hujše hočemo navesti; med temi zavzema prvo mesto lastna volja človekova.

a) Prosta volja je za človeka veliko odlikovanje.

Duša človekova je ustvarjena po božji podobi in ima poleg nadnaravne podobnosti (svetost, pravičnost, posvečujoča milost božja), tudi naravno podobnost, je namreč duh, ima um in prosto voljo. S tema prednostima more spoznavati in ljubiti, kar je dobrega in lepega. Um in prosta volja delata človeka za gospodarja na zemlji, po njih je pravi vladar vidnega sveta, kaker je Bog vladar vesoljstva. Bog ni pri ustvarjenju človekovem zastoj rekel: „Naredimo človeka po svoji podobi in sličnosti, in naj gospoduje ribam morja in pticam neba, in zverinam in vsi zemlji in vsi lazni, ki se giblje po zemlji.“ (Mojz. 1, 26.)

Bog uživa najvišjo prostost. Od te svoje prostosti je podelil tudi človekovi duši prostost in s tem svojo podobnost. Z nežno ljubeznijo omenja sv. pismo to dobrotljivost božjo: „Bog je ustvaril človeka v začetku in ga je pustil v moči svojih svetov“ t. j. svoje volje. (Sirah. 15, 14.) Dal mu je prosto voljo.

Prosto voljo ima v celem stvarstvu na zemlji edino človek kot edino umno bitje. Žival nima proste volje, kaker tudi nima pameti. Živali delajo le, k čemer so gnane, imajo pač neki čut v sebi, neki nagon, ki jih sili k delovanju. Živali delajo pri istih razmerah vedno isto. Pri živali ni napredka, rod za rodom vedno isto pesem poje, zida enako gnezdo itd. Kakšen napredek pa je pri človeku vsled njegove proste volje!

Ni li torej prosta volja za človeka posebno odlikovanje? Ali se bomo čudili kraljevemu pevcu Davidu in sv. Pavlu, ki človekovo odličnost stavita

malodane v isto z angelsko: „Kaj je človek, da se ga spominjaš, ali sin človekov, da ga obiskuješ? Ponižal si ga malo pod angelje; sè slavo in častjo si ga kronal, in si ga postavil nad dela svojih rok.“ (Hebr. 2, 6, 7.)

Sobratje in sestre v prostosti božjih otrok! Zavedajmo se svojega dostojanstva in časti in bodimo hvaležni za prosto voljo, ki nam jo je Stvarnik podaril. Ona je, ki nas bistveno loči od živali, ona je, ki nas dela naravno podobne Bogu in angeljem. Zares nezasluženo odlikovanje!

b) Prosta volja je človeku ostala tudi po padcu v raju.

Kako nespametni so tisti, ki taje prosto voljo v človeku! Pred grehom prvih starišev je bila volja res le k dobremu nagnjena; po grehu se volja po svoji naravi še nagiblje k dobremu, a tega ne moremo splošno trditi; v obče velja pravilo, da se je po prvem grehu poslabšala in obrnila k hudemu. Tega pohujšanja proste volje je kriv izvirni greh, vplivajo pa na njo tudi drugi kvarljivi činitelji, kaker so: značaj, vzgoja, navada, slabi zgledi, strasti, skušnjave i. t. d. Vse to more pogubno vplivati na prosto voljo; vse to omejuje sicer njeno prostost, a ugonobi je ne.

Sv. pismo večkrat odločno povdarja to resnico. Nadaljujmo besede po Sv. Duhu razsvetljenega Siraha, ki smo jih že prej začeli: „Bog je ustvaril človeka v začetku in mu je pustil prosto voljo. Pridjal je svoje zapovedi in povelja. Ako hočeš zapovedi držati in vselej veren biti po njegovem dopadajenju, te bodo ohranile. Postavil je pred tebe vodo in ogenj, po čemer hočeš, stegni svojo roko. Človek ima pred seboj življenje in smrt. dobro in hudo, kar hoče, mu bo дано.“ (Sirah. 15, 14—18.)

Da je človeku prosta volja ostala tudi po padcu v raju, dasi poslabšana, je verska resnica sv. Cerkve. Ta uči, da se je z Adamovim grehom poslabšala človeška narava po telesu in duši in prostost naše volje, četudi je ostala človeku kot naravni dar, vendar je na različne načine omejena in oslABLJENA v svojem delovanju. (Trid. zbor seja VI. p. 1.)

Da ima človek res prosto voljo in se more odločiti za kako reč ali tudi ne, kaker že hoče, o tem so edina vsa ljudstva, to nam spričuje naša pamet, kaker tudi vsakidanja lastna skušnja. Vsi dobro vemo, da imamo v sebi zavest, da si lahko izberemo to ali ono, da moremo to storiti, ono zopet opustiti. Velikokrat se obotavljamo, preden se odločimo za kako stvar in šele po resnem prevdarjanju se odločimo za to ali ono, ali se tudi ne odločimo, kaker nam je ljubo. Ni li tako postopanje naše pameti očividni dokaz, da smo imeli pri izbiri in odločitvi prosto voljo?

Če bi človek moral tako delati, kaker dela, potem sploh ne bi bil odgovoren za svoja dejanja. Čemu kazen? čemu plačilo? čemu pekel? čemu nebesa? in vendar o vsem tem sto in stokrat govori sv. pismo in sv. Cerkev.

Tretji red je pripraven tudi za kmetski in delavski stan.

(Govor p. Marljofla Holečka na zborovanju v Nazarijih.)

ri nagovarjanju vernikov, naj stopijo v tretji red sv. Frančiška, naletiš na vse mogoče izgovore. Ti izgovori nam kažejo pred vsem silno enostransko in plitvo pojmovanje tretjerednega življenja in zelo slabo poznanje tretjega reda. V tem referatu se omejim samo na en tak izgovor, ki se glasi: „Tretji red ni za kmete in delavce“. Ovreči hočem ta izgovor in pokazati, da je ravno tretji red zelo pripraven za kmetski in delavski stan, zlasti v sedanjem času.

1. Tretji red temelji na načelih pravega demokratizma, ki zajema svoj nauk in življenje iz sv. evangelija. Gotovo vam je znano, v kako težkem, da ne rečem obupnem položaju sta živela kmet in delavec v dobi paganstva. Bila sta popolnoma brezpravna. Kmet in delavec je takrat manj veljal ko žival. Odtod toliko navdušenje za katoliško Cerkev ravno od kmetskega in delavskega stanu. V njej so našli ti trpini to, kar poželi vsako človeško srce: enakopravnost, slobodo, ljubezen in pravico! In dandenes, v dobi kapitalizma, kaj velja delavec, kaj kmet? Ali ju ne smatra „lažnjivi demokratizem“, ta najbolj vneti zagovornik kapitalizma, kartelov in trustov, za bitja, ki naj — ne oziraje se na se in na svoje — posvetijo, — da! — naravnost izčrpajo vse svoje moči v službi kapitala in posameznih bogatašev? Pogled po svetu nam to potrjuje. Le načela krščanskega demokratizma, ali recimo krščanskega solidarizma, ali po domače rečeno, krščanske pravičnosti in ljubezni morejo rešiti kmeta in delavca, največji žrtvi kapitalizma, iz rok njunega najhujšega sovražnika. Ta načela razširja sv. katoliška cerkev, zastopnica sv. evangelija, o kateri je rekel celo zloglasni Wilson, da je edina popolna demokracija. In tretji red je imel in ima vedno tudi dandenes prvi namen, prekvasiti človeško družbo v duhu sv. evangelija! Kjer se mu to posreči, tam zagleda krščanski solidarizem pravičnost in ljubezen, tako da sta si, kakor pravi apologet Hettinger: „Brata cesar in prostak, minister in sluga, duhovnik in vernik, učenjak in nevednež, gospodar in hlapec, in sestra kraljica in služkinja, gospodinja in kuharica, bogatinka in beračica,“ ne da bi pri tem razmerju mejsebojne ljubezni, pravičnosti in spoštovanja kaj trpela njihova oblast in ugled.

Evangeljsko načelo je: Vsi smo otroci božji, vsi božje podobe, pred Bogom vsi enaki; toliko veljamo, koliker veljamo pred Bogom; Bog pa ne gleda na osebno veljavo. (Efež. 6. 9.) To načelo izključuje škodljivi, sramotni in nekrščanski

2. razredni boj, o katerem smem trditi, da najbolj ljuto divja ravno mej delavcem in kmetom.

Kam privede ta nesrečni, stanovski boj, nam kaže uboga, do kosti oglojena Rusija, žrtev brezverskega boljševisma. Ni čuda! Saj navadno kmet smatra delavca za roparja, ki preži za vsakim grmom, da bi ga oropal premoženja; delavec pa zre v kmetu svojega največjega zatiravca, ki mu ne privošči niti grizljeja, niti pravice do življenja. Kolika zabloda!

Ne ravnata pa tako kmet in delavec, ki sta tretjerednika.

Razrednega boja pravi tretjeredniki ne poznajo, ga ne izvajajo in tudi pri družih ne odobravajo. Kmet, ki je tretjerednik, ne sovraži delavca; on prizna z veseljem, da je vsak delavec vreden svojega plačila, da ima delavec pravico do poštenega zaslužka. Vsled tega mu ne krajša plačila, temveč podpira njegovo stremljenje za izboljšanje delavčeve družine in mu rad pomaga, če more, da postane samostojen gospodar.

Nasprotno pa tudi delavec, ki je tretjerednik, ne gleda sovražno na kmeta, posestnika, ker ve, da ima vsak človek do reči, ki si jo je pošteno pridobil, popolno lastninsko pravico. Zaveda se tega, kar je zapisal sv. apostol Pavel v listu do Efežanov: „Hlapci, bodite pokorni svojim telesnim gospodarjem v strahu in trepetu, v preprostosti svojega srca, kaker Kristusu; ne služite na oko, da bi ljudem dopadli, ampak kaker služabniki Kristusovi, izvršujoči voljo božjo iz srca radi, služite z dobro voljo kaker Gospodu, in ne ljudem. In vi gospodarji ravnajte ž njimi ravno tako in opustite žuganje, ker veste, da je njih in vaš Gospod v nebesih in da ne gleda na osebe“. (Efež. 6, 5—9).

Da so se tretjeredniki ko gospodarji in delavci ravnali po teh besedah in v njih našli svojo popolno zadovoljnost, nam dokazuje veliko število svetnikov in svetnic tretjega reda iz vseh stanov človeške družbe.

3. V dobi uporov, štrajkov, revolucij živimo. Brezvestni in pokvarjeni ljudje ščujejo množice naroda k uporom in drugim očitnim nepostavnostim.

In kedo so te množice? Navadno kmetje in delavci!

Bilo je tako v času, ko je živel Martin Luter, bilo je tako v času kmetskega kralja Matije Gubca, in tako je še dandenes! Kmetski upori v Vojvodini, južni Srbiji, Macedoniji, Bosni, delavske demonstracije v Ljubljani na Zaloški cesti, kjer je bilo 13 smrtnih žrtev, nam glasno govore o tem. In kedo navadno piha vrelo kašo, kedo hodi po kostanj v žrvjavo? Ali morda hujskači? O ne! Ti gledajo od strani in se skrijejo, še preden zaslišijo glas vojaške trombe, še preden zagledajo natakne bajonete. Nahujskana množica trpi, krvavi, umira!

Tretji red je tudi v tem oziru času zelo primeren! Saj varuje tretjerednika pred zapeljivci in raznimi hujskači opomin sv. Pavla: „Vsak človek bodi podložen višji oblasti; ni namreč oblasti, razen od Boga; one pa, ki so, so postavljene od Boga. Kedor se torej ustavlja oblasti, se ustavlja božji volji in si nakopava pogubljenje.“ (Rim. 13, 1. 2.).

Tudi delavec, ki je ujetnik, si poišče pomoč, kedar ga k temu prisili stiska ali trdosrčnost delodajavca; a on si ne skuša izboljšati svojih razmer z revolverjem in bodalom, ampak na postaven način, z dovoljenimi sredstvi,

ker ve, da do krvave nasilnosti noben človek nima pravice, da se taka surova sila ne vjema sè splošno obstoječim redom človeške družbe.

4. Kmet in delavec se pečata s telesnim, ročnim delom. Delo pa človeku pogosto ne ugaja. Treba je večkrat mnogo zatajevanja, naravnost idealizma, da vršimo svoje včasih zelo težke dolžnosti vztrajno in vestno. Moč do zatajevanja, idealizem v izvrševanju dolžnosti pa deli kmetu in delavcu zopet sv. evangelij, po katerem se ravna dober tretjerednik; saj smatra on delo za pokoro, potrebno za zveličanje, za pripomoček, s katerim odganja lenobo in zatira poželjivost in skušnjave in ž njim nabira dobra dela.

5. Da si kmetsko in delavsko ljudstvo ne moreta dovoljevati kakih posebnosti, ne v hrani, ne v pijači, ne v obleki in v družih potrebščinah življenja, je jasno kot beli dan. Gorostasni davki, vsestranska draginja jim to naravnost onemogočuje.

V soglasju s tem priporoča vodilo udom tretjega reda zmernost v jedi in pijači, priprostost v obleki, pohištvu, stanovanju in jim prepoveduje plese, dolgotrajne pojedine in nedostojne glediške predstave, ker skušnja uči, da se ravno ob takih prilikah porabi največ denarja in čednost najhujšo škodo trpi.

6. Ni ga menda stanu, ki bi vsled dela in drugih skrbi bil v toliki nevarnosti, da pozabi na svojo prvo in najsvyetejšo dolžnost: „reši svojo dušo“, — kot sta ravno kmetski in delavski stan.

Od zore do mraka v težkem napornem delu, večkrat oddaljen od cerkve, v pomanjkanju praznične obleke, prav pogosto v ozračju brezverskih in nenravnih tovarišev! V takih razmerah človek pozabi na svojo dušo in se zarije vedno bolj in bolj v posvetno. Iz te posvetnosti pa zdrami kmeta in delavca, ki je tretjerednik, sv. Vodilo; to mu nalaga dolžnost, da moli vsaki dan redovno molitev, da mesečno vsaj enkrat prejme sv. zakramente in se udeleži mesečnega shoda. Na potrebo pokore ga nehote spominja vsaki dan redovni škapulir in pas. K vaji v ljubezni do bližnjega ga spodbuja sv. Vodilo, ki terja, da mora dajati dober zgled, obiskovati bolnike, podpirati uboge, moliti za rajne in priporočati grešnike usmiljenju božjemu ter uničevati vpliv slabega tiska.

Kaker razvidite, živi dober tretjerednik vedno po geslu: „Iščite najprej božje kraljestvo in njegove pravice, vse drugo vam bo privrženo“. Tega ne sme kristjan nikedar podcenjevati, posebno dandenes ne, ko je materializem, lahko rečem, splošno tako zastrupil naše mišljenje, da so le redki, ki bi v tem ali onem oziru več ali manj ne služili njegovim načelom!

Čenjeni poslušavci! Ako pristavim, da najde vsak človek, če je še tako zaposlen, v 24 urah gotovo toliko časa, da lahko izmoli dvanajst očenašev, zdravamarij in slava Očetu, da se lahko vsak človek odtrga toliko od svojega dela, da pride k mesečnemu shodu in prejme sv. zakramente, ako pripomnim nadalje, da pas in škapulir gotovo nista pretežka, da se podvrže postu lahko vsak, ki mu pripuščajo telesne moči, ako povdarim tu še posebno to, kar uči vsakidanja skušnja, da so dobri tretjeredniki in tretjerednice najboljši župljani in najbolj vzgledni družinski očetje in matere, tedaj

mislim, da sem predmet dovolj izčrpal in bi bilo le želeti, da bi se kmetski in delavski stan kot stan trpinov in zaničevanih — in zato posebnih ljubljencev Kristusa trpečega in zaničevanega — strnil v vrstah tretjega reda, ki ga je sv. Frančišek ustanovil za ljudi živeče mej svetom, da bi ljudje v njem prišli do pravega pojmovanja življenja na zemlji in dosledno tudi do udeleževanja krščanstva, to je do praktičnega krščanstva, ki nam edino zagotavlja pravo časno in večno srečo, po kateri ravno trpeči Adamovi otroci tako zelo hrepenimo.

Kmetje in delavci! Tretji red je za vas. Kmetice in delavke! Tretji red je za vas. Kmetski in delavski sinovi in hčere! Tretji red je za vas. Zato naj ne bo v Saleški, Savinjski in Zadreški dolini ne trga, ne vasi, ne sela, v katerem ne bi bilo dovolj veliko število tretjerednikov. Pa naj tudi ne bo župnije, v kateri ne bi imeli lastne tretjeredne skupščine. Duh sv. Frančiška bo le še povišal lepoto vaših dolin in krasoto visokih planin. Bog živi vas tretjeredniki, Bog blagoslovi vas, ki jim bote v kratkem sledili! Naj živi, raste, cvete tretji red sv. Frančiška in se razširi mej vami, dragi Savinjani!

Tretji red in misijoni.

(Po sporočilu Franč. misj. družbe v Nemčiji priredil p. Angel Mlejnik.)

Tretji red naj bi bil po želji sv. Cerkve kvas, ki naj množice vernikov prekvasi z evangelijskim duhom in mišljenjem Zveličarjevim. Tretjeredniki naj imajo kakor drugi redovniki pred očmi uzor svetosti. Tretjeredniki niso bili poklicani in jim tudi manjka sredstev, da bi sami začeli kako misijonsko delo. Sicer je znano, da je bil tretjerednik bl. Rajmund Lulj velik in slaven misijonar, pa je on skorej edini mej tretjeredniki. Ako je pri domačih svetih misijonih imel veliko uspeha, se je vendar moral posluževati pri tem delu bratov prvega reda; on je dal celo svoje življenje za sv. vero ali v misijonskem delu mu drugi tretjeredniki v tej meri niso sledili.

Veliko krivico bi pa delali tretjemu redu, ako bi trdili, da se tretji red ni menil za svete misijone ali da nima nič zaslug za spreobrnjenje nevernikov. Ke bi bilo tako, bi tretji red ne bil vredna ustanova tako vnetega in gorečega ustanovitelja sv. Frančiška. Ako imajo tretjeredniki le nekoliko duha sv. Frančiška, morajo v sebi čutiti hrepenenje po zveličanju duš. Zato so tretjeredniki vseh časov vedno sè vsem zajemanjem zasledovali in podpirali misijonsko delo bratov prvega reda. Redovniki prvega reda so pa s hvaležnostjo sprejemali to njih pomoč in v zahvalo so tretji red vedno prav skrbno gojili in širili tudi v misijonskih deželah. Temu skupnemu in vza-

jemnemu delovanju otrok sv. Frančiška živečih po samostanih in zunaj mej svetom se ima svet za mnogo dobrega zahvaliti, pred vsem za odkritje Amerike.

Krištof Kolumb je bil ud tretjega reda. Ko je bila največja nevarnost, da bo njegov velikanski načrt splaval po vodi, ko ni nikjer mej svetom našel človeka, ki bi ga razumel ali vsaj hotel poslušati, je vender le našel enega moža, ki ga je razumel in na vso moč podpiral in ta mož je bil sin sv. Frančiška, predstojnik samostana v Rabídi P. Janez Pérez. Ta je porabil ves svoj vpliv na španskem kraljevem dvoru v to, da je Kolumbu pot pripravljaj, mu pomagal odstranjevati ovire in zapreke, ki so se stavile na pot; z njim je vrejeval priprave za popotovanje, in mu je stal na strani do odhoda na široko morje. Kolumbu se je drzno podjetje posrečilo, odkril je novi svet. S tem se je prvemu redu sv. Frančiška odprlo novo misijonsko polje, bogato in plodovito, kakeršnega svet do sedaj ni videl.

Misijonarji so v teku stoletji znali vporabiti velike sile tretjega reda za sv. misijone. Dobro so vedeli, da ni boljšega pomočka, vpeljati novospreobrnjence v duha sv. vere, prešiniti njih duše s krščanstvom, kaker da jim vcepijo duha sv. Frančiška. Zato so v misijonskih deželah povsod vpeljavali tretji red. Zato se nam ni čuditi, ako najdemo mej japonskimi marterniki, ki so bili 25. febr. 1597 v Nangazaki sežgani, zraven 6 frančiškanov in 3 jezuitov 17 domačinov udov tretjega reda. Leta 1862. je vse te papež Pij IX. prištel mej svetnike. Ko je 20 let na to na Japonskem vnovič izbruhnilo krvavo preganjanje kristjanov, najdemo zraven 17 misijonarjev iz prvega reda 27 domačinov tretjerednikov, ki so bili na razne načine kruto umorjeni. Tudi te je papež Pij IX. l. 1867. mej svetnike prištel. Kljub vednemu krvavemu preganjanju kristjanov tretji red na Japonskem ni popolnoma izmrl. Ko so čez 250 let prišli frančiškanski misijonarji zopet na Japonsko, so našli ne le sledi prvotnega krščanstva, temuč tudi potomce teh marternikov - tretjerednikov.

Pomen tretjega reda se je pokazal tudi pri zadnjem preganjanju kristjanov, pri tako imenovanem boksarskem vstanku. P. Arzenij nam o tem pripoveduje v 6. zvezku „Aus allen Zonen“. V neki vasi so pri izbruhu vstaje in preganjanja krščanske žene in dekleta zbrale celo košarico lepoticja: prstane, uhane, zapestnice in podobno ter jo izročili enemu patru misijonarju s prošnjo, da jih hitro sprejme v tretji red. Dragoceno lepoticje naj proda in za to bere sv. maše, da bi dobile milost, ali umreti marterniške smrti ali pa po duhu sv. Frančiška spokorno živeti. Njih molitev je bila vslišana. Štiri tjedne so živele kot tretjerednice, potem pa so jih, ko so bile zbrane v cerkvi, neverni boksarji pomorili.

Mej to boksarsko vstajo so se včasih bile hude bitke. Nekega dne so se sovražniki približali kraju Tong-ol-kon, kjer je bil sedež misijona. Par sto krščanskih mož je do skrajnosti branilo ta kraj — vsi ti so bili tretjeredniki. Ker je pa bilo sovražnikov le preveč, so se vmaknili in skrili v cerkev, kjer so jih neverniki vse pobili. Od 1500 kristjanov, ki so bili ta čas na Kitajskem za sv. vero umorjeni, je bilo 700 udov tretjega reda.

Še večjega pomena kot na Kitajskem in Japonskem je tretji red v Srednji in Južni Ameriki. Silno se je v teh krajih razširil. Tako imajo n. pr. v Braziliji tretjeredniki še zdaj nekaj lastnih cerkev za službo božjo in več bolnišnic ter se zelo pridno vdeležujejo karitativnega dela.

Ako so misijonarji tako gojili tretji red, so vedeli kaj delajo. Tretjeredniki niso bili samo goreči in zgledni kristjani, temuč so bili tudi najboljši pomočniki misijonarjem pri njih misijonskem delu. Kaj bi misijonar na Kitajskem in drugod opravil brez katehistin? Po šegi teh krajev misijonar ne more priti sè ženskimi spolom toliko v dotiko, da bi jih podučeval, ker mu je prepovedano osebno ž njimi se razgovarjati. Spreobrnjenje žensk je tedaj le mogoče po posredovanju in pomoči krščanskih devic, katere so se posvetile tej sveti službi. Te device pa so večidel tretjerednice in sicer prav goreče tretjerednice. Katehisti in učitelji so tudi večinoma tretjeredniki. Tretjeredniki so domači duhovniki, pomočniki misijonarjev pri razširjanju sv. vere in v dušnem pastirstvu.

Nekaj podobnega najdemo tudi v Braziliji. Zaradi pomanjkanja duhovnikov vlada v teh krajih mej ljudstvom silna nevednost v verskih rečeh; župnije so zelo razsežne in misijonar ne more izvrševati redno dušnopastirske službe, zlasti mu je nemogoče podučevati otroke v krščanskem nauku. Zato je misijonar prisiljen poiskati si pomočnikov, ki otroke podučujejo in jih za svete zakramente pripravljajo. Najboljši pomočniki pa so udje tretjega reda.

Naj bi ta gorečnost tretjerednikov v misijonskih deželah vplivala tudi na tretjerednike v domovini. Tretjeredniki so splošno zelo vneti za svete misijone. Frančiškanska misijonska družba ima mej tretjeredniki največ udov. Ti so duša družbe; ti skrbe, da družba cvete, raste in se prispevki redno pošiljajo. Koliko dobrega bi se dalo storiti, ke bi se tretji red po syetu tako razširil, kaker želi sv. Cerkev. Duh sv. Frančiška bi zbudil v njih srcih ono naudušenost za sveto stvar božjo, za rešitev neumrjočih duš, katerega je bilo polno srce sv. Frančiška. Otroci serafinskega očeta mej svetom naj bi torej vedno sè svojimi brati, ki žive po samostanih, skupaj delovali za spreobrnjenje in prenovitev sveta. To je želja skupnega očeta.

Iz kitajskih frančiškanskih misijonov je pisal 23. oktobra 1921. l. p. Baptista Turk mej drugim sledeče: „Kljub šibkega zdravja, v nevgodnih razmerah in raznih misijonskih težavah sem srečno izvršil dvajseto leto na Kitajskem. Samo dvakrat sem bil nevarno bolan; prva leta me je nadlegovala večkrat mrzlica. V bolnišnici sem bil samo eno noč. Da bi si zdravje utrdil, so me leta 1919. predstojniki poslali v malo semenišče v našem osrednjem misijonskem samostanu v Pe-čjen, kjer sem ostal do julija 1921. Za glavno nalogo so mi izročili oskrbovanje male misijonske občine do 400 vernikov, poučevanje enega oddelka v latinščini, vse gojence pa v računstvu in opravi z raznimi popravami in zidavami. Tu sicer nisem imel kakih napornih potov ali grenkih pravn, bil sem pa ondi bolj zaposlen kot kak popotni misijonar. Sedaj sta za ta opravila nastavljena dva patra.

Koncem junija mi je misijonsko predstojništvo določilo moj stari misijon Či-švej z nalogo foranijskega vikarja za ves okraj Hwang-chow, ki je menda večji kot dve kranjski deželi. Vsa ta foranija je razdeljena v sedem misijonskih delokrogov s toliko misijonarji. Krščenih vernikov je blizu šest tisoč. Imam dovolj skrbi in dela; manjka mi denarja in misijonarjev. Pomagajte mi vsaj z molitvijo. Z Bogom!

P. Peter Baptista Turk,
misijonar.

Kruhi sv. Antona za naše uboge dijake.

Po vojski se že tretje leto opaža, da naši dijaki nimajo tistega veselja za duhovniški in redovniški poklic, kakor so ga imeli pred vojsko. Čuti se, kakor bi neka skrivna moč podpihovala mladino zoper častiti, vzvišeni mašniški stan. Pomanjkanje duhovniškega naraščaja bo v doglednem času zelo občutno. Že zdaj tožijo v tržaški in goriški škofiji, da jim manjka duhovnikov. Ako teh ne bo, bodo v mnogih župnijah verniki brez duhovnega pastirja. Duhovno življenje bo pešalo, ker ne bo mej ljudstvom duhovnih voditeljev, ki bi yernikom kazali pravo pot k večnemu cilju, delili sv. zakramente, svarili jih pred krivimi preroki in raznimi verskimi zmotami. Ako ne bo pastirjev, se bo čreda razkropila.

Da bi si vsaj nekoliko zagotovili duhovniški naraščaj, so nekateri redovi ustanovili v svojih hišah tako imenovane juvenate ali konvikte. V te sprejemajo mlade, nadebudne dijake, ki kažejo veselje do duhovniškega, oziroma redovniškega stanu. Tudi naša frančiškanska provinca si misli na ta način pomagati do večjega števila dobrih, vrednih kandidatov za frančiškanski red. V novomeškem samostanu ima že od leta 1919. tak konvikt ali juvenat, kjer se vzgaja nad 30 mladih dijakov. Jeseni l. 1919. se je vršil v ondotnem samostanu sestanek čč. duhovščine dolenjskih dekanij. Na tem sestanku se je sprožila dobra, koristna misel: v samostanu naj se štiri velike sobe, ki so do zdaj bile odmenjene za ljudsko šolo, porabijo za juvenat. Še isto jesen se je po marljivem prizadevanju p. Pavla otvoril konvikt za uboge dijake tretjeredniških starišev dolenjskih dekanij. Za vzdrževanje prispevajo deloma stariši sprejetih dijakov, deloma se pobirajo razni prispevki, zlasti pri tretjerednikih po Dolenjskem. Iz tega konvikta upa tudi naša frančiškanska provinca vsako leto dobiti nekaj dobrih mladeničev dijakov, ki bi vstopili v naš red. Kajti po vojski se je tudi misel za vstop v frančiškanski red zelo ohladila. Pred vojsko se je na leto zglasilo do deset, včasih še več kandidatov, zdaj pa dva ali trije. To je slaba tolažba za prihodnost! Zato je treba pravočasno poskrbeti za številniši, pa zanesljiv redovni naraščaj. Zato smo sklenili vsako leto sprejeti v konvikt v Novem mestu tudi nekaj marljivih dijakov, ki bi imeli veselje stopiti v naš red. Te dijake

bi sprejemali brezplačno, tako da jim ne bi bilo treba nič plačevati, ne za hrano, ne za stanovanje.

„Kako bo pa to šlo v teh časih, ko je študiranje tako drago?“ me bote vprašali. Dragi tretjeredniki! Na to vprašanje bi vam rad dal jasen, stvaren odgovor, saj je ravno to tudi namen pričujočega spisa. Pred nekaj meseci sem govoril z nekim starejšim, častitljivim sobratom ravno glede novomeškega konvikta in našega redovnega naraščaja. Pojasnil mi je način, kako so si v Ameriki nekateri redovi zagotovili številniši naraščaj kandidatov. Ustanovili so konyikte, kamer so sprejemali dobre mladeniče ubogih starišev brezplačno. Za pokritje stroškov so skrbeli na ta način, da so po katoliškem časopisju, zlasti v mesečnikih, kaker je naše „Cvetje“ stalno priobčevali imena ter zneske prostovoljnih prispevkov za te dijake pod naslovom: „Kruhi sv. Antona za naše uboge dijake.“ Ta način zbiranja prispevkov se je zelo obnesel. Mogoče bi tudi pri nas ne bil brez uspeha ta način. Sam sv. Anton naj nam sè svojimi kruhi pomaga preživeti uboge dijake, ki bi ob svojem času vzeli na se obleko sv. Frančiška. Sè sv. Antonom bi pa sodelovali vi, dragi tretjeredniki. Saj imate večkrat gotove prilike, ko se imate oddolžiti sv. Antonu z raznimi darovi in obljubljenimi rečmi. Če bote take zneske in darove poklonili sv. Antonu kot „kruh za naše uboge dijake,“ bote brez dvojbe storili lepo, koristno, hvaležno delo. „Cvetje“ bo pa priobčevalo: Kedo, kaj in koliko je vsakedo daroval. Sprejemajo se hvaležno vsakovrstni prispevki bodisi v denarju ali v živilih. Pošiljajo naj se darovi v frančiškanski samostan v Novem mestu.

Dragi otroci sv. Frančiška! Upam, da bote vpoštevali te vrstice in da boste, če vam bodo le sredstva in okoliščine dopuščale radevolje potom sv. Antona podpirali uboge dijake in tako vršili koristno in zelo hvaležno delo, skrb za dober redovniški naraščaj v Sloveniji.

P. Avg. Čampa
prov.

Zoper podivjanost in surovost.

Na vse mogoče načine se trudijo dobromisleči na Slovenskem omejiti — če se že ne da zatreti — grozno se razširjajoče surovost v izrazih in obnašanju. Slovenci s tem grozno sami sebe ponižujemo. Odkod prihaja ta podivjanost? Nekaj z bojnega polja, še več iz zaledja, največ pa iz gostiln, časopisov, gledališč, kinov. „Gorje svetu zavoljo pohujšanja; gorje človeku, ki druge pohujšuje.“ — Ko je umrl papež Benedikt XV. je bilo brati v veri nasprotnih slovenskih časopisih (Sl. Narod, Jutro, Naprej z dne 24. jan. t. l.) natolcevanje in obrekovanje proti največjemu človekoljubu. V nevednosti ali hudobiji so ga hoteli napraviti za nasprotnika Slovenov sploh in Jugoslovenov posebej. Bratje! Tako ravnanje ni lepo, ni pravo, je grešno in škoduje slovenskemu narodu. Drugi časniki, nemški, francoski, italijanski, tudi

srbški, četudi so drugače sv. Cerky nasprotni, so o Benediktu XV. zelo lepo in dostojno pisali. — Dovolj o tem! Glasovi časnikov so se čuli na ulici. Otroci in odrasli so jih slišali po ljubljanskih ulicah, kavarnah, gostilnah in na družih krajih in po drugih mestih in trgih. Slišali so, vpraševali, ali je res in nekateri so javno in na glas zabavljali, kaker so slišali druge. Tudi o tej surovosti dovolj! O družih podobnih in sličnih surovostih molčimo . . . Nekateri možje so januarja meseca sklicali velik shod v Ljubljani. Govorili so, kaker so sporočali časopisi, o raznih hibah, ki jih je treba odstraniti, navajali so razne dobre pomočke proti podivjanosti in surovosti. Vse je bilo lepo in dobro povedano — le najbolj izdatnega pomočka nihče ni omenil ali nasvetoval in ta je tretji red.

Razgled po serafinskem svetu.

Duhovniki tretjega reda v lavantinski škofiji. Velikega papeža Benedikta XV. pozivu za poživiljenje III. reda ob njegovi 700 letnici se je lavantinska škofija častno odzvala. Predvsem so prevz. g. knezoškof dr. M. Napotnik izdali poseben pastirski list in dve brošuri, ter vneto govorili o ustanovi sv. Frančiška. Duhovščina je imela dozdej v Mariboru tri sestanke: 23. avg., 29. sept. 1921. in 18. jan. t. l. Na zadnjem sestanku se je obširno razpravljalo predmet: Zaupanje Rima v III. red kot najodličniše in najbolj blagoslovljeno sredstvo za obnovitev ljudstva v Kristusu. Tudi za Slovence ima tako zaželjeni prerod vseh slojev najtrdnišo podlago v priznani ustanovi sv. Frančiška. Svet išče vedno novih sredstev. Skusimo resno in odločno 700 let staremu vrlo preizkušenemu tretjemu redu dati sveže privlačne moči in ogrejmo se vsi duhovniki zanj, pa bo tretji red v nekaj letih rodil najslajše sadove v našem verskem in socialnem življenju. Drugi referent je lepo razmotrival aktualno vprašanje ljubeznipolnega medsebojnega razmerja in podpore med III. redom in Marijino družbo. K sklepu je p. Pavel postavil duhovnikom zgled dušepastirskega delovanja terciara župnika Janez Vianeja. Pri razgovoru se je poudarjala nujna potreba večkratnih sestankov, ker se pri njih na novo ogrejemo in ker se z božjo pomočjo veliko dobrega sproži in marsikaj započne. — Sklene se vnovič prirejati sestanke kake 4 krat v letu v Mariboru, vmes pa po dekanijah. G. dr. Kovačič želi ob 60 letnici Slomškove smrti oživiljenje „Drobtinic“, ki naj pokažejo sedanjo sliko in kroniko verskega življenja, pa tudi prineso primerne življenjepise marljivih rajnih duhovnih delavcev med Slovenci. Slomšek je po jožefinizmu zatrti III. red svoj čas zopet k življenju obudil. Naj bi njegov duh v Drobtinica zopet oživel. Za nadaljno delo so gospodje izvolili poseben odbor, ki po

potrebi sprejema in izbira nove člane. Izvoljeni so bili za Maribor poleg ravnatelja in vizitatorja mariborskega okrožja naslednji gg.: dr. J. Somrek, blagajnik, dr. A. Jerovšek in prof. J. Bogovič, odbornika, p. Pavel Potočnik, tajnik. Za okolico so bili izbrani: gg. žup. J. Čede, načelnik; Slov. Bistrica: dek. J. Cerjak, Maribor desni in levi breg žup. M. Štrakl, Stari trg: žup. J. Jurko, Vuzenica: žup. A. Fišer, Marenberg: žup. M. Volčič, Dravsko polje: župnik V. Kragl, Jarenina: žup. Ev. Vračko, Velika nedelja: žup. M. Zemljčič, Zavrč: dek. A. Podvinski, Sv. Lenard: žup. Fr. Gomilšak in p. Ananija, Ljutomer: žup. A. Kocbek, Prekmurje: žup. J. Klekl. Za prihodnji sestanek in shod smo določili velikonočno sredo ob 10. dop. Shod bo v tretjeredni dvorani frančiškanskega samostana v Mariboru. Vsi gg. duhovniki, ne le voditelji tretjega reda, ampak tudi vsi drugi, ki se za prenovljenje po duhu tretjega reda zaje mljete, vsi ste prav uljudno in prijazno povabljeni. Prosimo pa tudi, da se pripravite za primerne predloge. Na vso moč želimo, da bi bil kaker naše delo tako tudi ta sestanek pod pokroviteljstvom Brezmadežne, kraljice serafinskega reda in pod zaščitništvom sv. o. Frančiška za vse preč. gg. zadovoljiv in koristen. Morebitne želje naj se, če mogoče, že naprej sporoče imenovanim gg. odbornikom ali tajniku p. Pavlu v Maribor. Po mogočnosti naj se kmalu vrše dekanijski sestanki. Ako bodo zgled mariborske skupščine posnemali tudi v družih delih škofije, bomo kmalu lahko v ožjem stiku z raznimi odbori. Vse delo pa naj se vrši v duhu, kaker so ga začrtali zadnji trije papeži Leon XIII, Pij X, Benedikt XV, da pritegnemo nase in na svoje božji blagoslov.

J. Č.

Bogoslovno semenišče v Ljubljani. V spokorni tretji red je vstopilo dne 15. januarja 38 bogoslovcev, dva pa sta napravila redovne obljube. Mirna in presrčna slovesnost se je izvršila v domači semeniški kapeli. Novi udje tretjega reda so hkrati s prejšnjimi bogoslovskimi tretjeredniki prideljeni k ljubljanski redovni skupščini.

Novo tretjeredne skupščine so ustanovili v Tomišlju pri Ljubljani, v Podgorju (Štajer.) in pri Sv. Venčeslavu pri Slov. Bistrici. V Tomišlju šteje skupščina nad trideset starih udov, ki so večinoma prestopili z Iga oz. iz Ljubljane; precejšnje število je bilo na novo sprejetih, tako da šteje skupščina blizu petdeset članov. — Pri sv. Venčeslavu jih je 25 prestopilo iz slovenjebistriške skupščine, 36 je bilo na novo sprejetih. Pri tej priložnosti so obhajali tudi tridnevnicu, ki jo je vodil preč. p. Filip iz Maribora.

O stanju in delovanju mariborske skupščine v l. 1921. smo prejeli daljše poročilo, iz katerega smo posneli glavne stvari, ki lani še niso bile omenjene, ali so letos nove. — Novincev se je priglasilo 64 (9 moških), obljub jih je napravilo 38 (6 moških). Od začetka skupščine do sedaj je bilo vpisanih 19589 udov s podružnicami vred. (Lani je pomotoma stalo 14289, nam. 19289. Po tem bi bilo letos prirastka 300 udov. Op. ured.) Mariborska skupščina šteje okoli 1200 udov. Opravili smo duhovne vaje in imeli poleg teh v avgustu še tridnevnicu, ki so jo vodili preč. p. provincijal iz Ljubljane ob priliki slovesnega obhajanja sedemstoletnice. Kako smo jo obhajali, je Cv. že sporočilo. Tukaj naj sledi le nagovor odbornice Fr. Glajncar, ki je

v imenu tretjega reda pozdravila prevz. g. knezoškofa pri vstopu v cerkev: „Premilostivi in prevzvišeni knez in škof! Dovolite milostno, da Vašo Ekscелenco v imenu Tretjega reda spoštljivo pozdravim. Naše vodilo nam nalaga v I. poglavju, naj bomo trdni v sv. katoliški veri ter udani katoliški Cerkvi in apostolskemu Sedežu. Ravno tako ste nas učili, Prezvišeni, v svojem pastirskem listu o vrhovnem poglavarju l. 1890. in v onem o sv. kat. Cerkvi l. 1893. V II. poglavju nalaga vodilo 3. reda spodobnost v obleki, v obnašanju, sploh pobožno in zgledno družinsko življenje, stanovsko čistost in skrb za bolne in umrle ude 3. reda. Vse to ste nas, Prezvišeni, tudi učili in za to nas navduševali v prelepih pastirskih poslanicah o sv. Družini l. 1919, ter v letošnjem postnem listu o križanem Jezusu. — Tako so vsi ti in morebiti še kateri drugi pastirski listi Vaše Ekscелence prelepa razlaga našega tretjerrednega vodila. Vrhu tega ste pa letos izdali še posebni pastirski list o 700 letnici 3. reda, v katerem tako krasno opisujete našega sv. očeta Frančiška in nam stavite za zgled njegove čednosti — danes pa ste prišli še osebno proslavljat našo 700 letnico. Tako ste pokazali Vašo posebno milostno naklonjenost našemu redu ter ste storili nedogledno veliko v njegovo proslavo, za njegovo razširjanje in za poglobljenje tretjerrednih čednosti. — Za vse to izrekam Vaši Prezvišenosti v imenu tretjega reda najiskrenišo zahvalo in obetam, da bomo zvesto po Vaših temeljitih naukih živeli, ter prosim ljubega Boga, naj Vam poplača vse s plačilom, kakeršno je prejel naš sv. oče Frančišek.“ —

Imeli smo tudi dva sestanka voditeljev in duhovnikov tretjega reda. Prvič jih je prišlo malo, drugič že okoli 20, kjer smo se pogovorili o raznih za tretji red potrebnih in koristnih stvareh. Na take sestanke polagamo veliko važnost. — Sedaj šteje mariborsko okrožje 54 kanonično ustanovljenih skupščin. Vizitacijo je opravil p. vizitator ali njegov namestnik v 45 župnijah, dvanajst jih je izostalo.

Sedemstoletnico so obhajali s tridnevnicco v sledečih župnijah: Stari trg, Sv. Anton na P., Ribnica, Brezno, Selnica, Hoče, Sl. Bistrica, Laporje, Sv. Peter p. M., Zg. sv. Kungota, Sv. Marjeta ob P., Sv. Barbara in Sv. Jakob v Slov. g., Sv. Lenard pri Vel. N., Sv. Tomaž p. O., Svetinje in že omenjeni Sv. Venčeslav.

Udje Frančiškanske misijonske družbe so to leto marljivo zbirali za misijone in gotovo tudi pridno molili. Nabrali so vsega skupaj 6584 K.

Armada sv. Križa je zbrala 5930 K. Voditelj armade sv. Križa je sedaj za celo Slovenijo p. Angel Mlejnik. Križce imamo samo bele iz cinka po 10 K. Vsi, ki ne spadajo pod mariborsko okrožje tretjega reda, naj se v zadevah armade obračajo na vodstvo armade v Ljubljani: p. Ang. Mlejnik, frančiškan v Ljubljani. Drugo velja, kaker je v lanskem sporočilu.

Odsek sv. Elizabete podpira uboge otroke z obleko in obuvalom, da morejo obiskovati nedeljsko službo božjo, posebno pa še za prvo sv. obhajilo. Sprejel je od 29 dobrotnikov nekaj stare obleke in obuvalov, in v denarju pa 1107 K, kar se je med uboge šolarje popolnoma razdelilo. Proti

prejšnjemu letu je bilo delovanje odseka skromniše, ker je oskrbovanje ubogih otrok in nabiranje darov prevzela državna „zaščita za deco.“ Dobri so darovi kakeršnikoli, tudi živila so dobrodošla. Sprejema jih načelnica odseka sv. Elizabete gospa Julijana Stern, posestnica v Mariboru, Tatenbahova ul. 20.

— Vsem dobrotnikom naj Bog poplača tisočkrat! *P. Filip B. Perc.*

Odlikovani voditelji tretjega reda. Lavantinski knezoškof so v jubilejnem letu imenovali za kn.-šk. duhovne svetovavce sledeče gospode voditelje tretjega reda: Jožefa Dekorti na Ljubnem v Savinjski dolini; v mariborskem okrožju pa: Antona Podvinskega (Zavrče), Jožefa Čede (Studenice pri Poljčanah), Mirka Volčiča (Brezno), Andreja Fišerja (Ribnica), Ivana Jurko (Stari trg):

Iz tretjeredne skupščine v Škofji Loki. Pri nas smo 700letnico Tretjega reda proslavili v septembru sè slavnostjo v Crngrobu (o kateri je Cv. že poročalo) in s tridnevnico 6.—8. dec. Namen obeh je bil mej drugim tudi ta, da bi vzbudili pri ljudeh več zajemanja za tretji red. Pa kaker je videti, so skrbno pripravljene in navdušeni govori v tem oziru rodili prav malo sadu. Ob tridnevnici smo imeli vsak dan dve pridigi, zjutraj in popoldne. P. voditelj in p. Mavricij sta nam v svojih govorih pokazala pomen, prednosti in poglobitve dolžnosti tretjega reda. Udeležba je bila zlasti od tretjerednikov precejšnja. Čuditi se je pa, da mnogo ljudi o tretjem redu noče kar nič slišati; to se je videlo zlasti pri pridigah zjutraj. Pri sv. maši (ob zornicah) natlačeno polna cerkev; ko je pa stopil na pridiznico govornik in je začel govoriti o tretjem redu, pa — skoro polovica ljudi odide, menda misleč, da to ni zanje. Žalostno! In uspeh? V celem letu je pristopilo celih 19 novih udov iz škofjeloške in bližnjih sosednih župnij, ki spadajo naravnost pod našo skupščino. Pač pa smemo upati, da so se vsaj stari udje potrdili v svojih dobrih sklepah in navdušili za zvesto spolnjevanje redovnih dolžnosti. Naj navedem še nekaj podatkov iz redovne kronike v l. 1921. Shodov smo imeli 11 in 5 sej predstojništva; umrlo jih je 41. Izključen oziroma izstopil ni nihče. Število udov iz škofjeloške in okoliških župnij, ki so vpisani pri nas, je bilo na koncu leta 1921 sledeče: Šk. Loka 366, Stara Loka 156, Žabnica 18, Rateče 38, Sora 28, Črni vrh 7; skupno torej 613; zraven tega imamo še 9 udov, ki bivajo začasno tu in 19 novincev. In vsi ti so prejeli pod skupnim naslovom samo 44 izvodov „Cvetja“; nekaj tudi na svoje naslove, kar je vsekakor premalo. V tem oziru se je letos nekoliko zboljšalo. Slavnosti v Ljubljani se je udeležilo 80 udov. Ubogim tretjerednikom se je razdelilo iz redovne blagajne 1200 kron podpore; za sv. maše se je dalo K 1364.— katerih je bilo opravljenih 58 za vse žive in mrtve, 8 pa še posebej za rajne. Kako lje s tretjim redom v drugih župnijah, ki spadajo k škofjeloški skupščini, ne vem dosti poročati; toliko mi je znano, da se v Poljanah, Selcih in Šmartnem pri Kranju precej živahno gibljejo. Želeti bi bilo včasih kaj poročila v redovnem glasilu. *Andr. Dolinar, tajnik.*

Sedemstoletnica v Idriji. Tudi pri nas smo obhajali k godu sv. Frančiška tridnevnico v spomin 700letnice ustanovitve našega reda. Vodili so jo g. dekan sami, ki so govorili o sv. Frančišku, o Mariji tretjega reda zaščit-

nici in o molitvi za pokojne. Vsaki dan je bila po govoru slovesna sv. maša. Bog plačaj preč. g. dekanu njihov trud in ljubezen, nam pa daj sv. stanovitnost v dobrem!

Planina pri Rakeku še nima svoje tretjeredne skupščine, ker je število tretjerednikov še majhino in se še to pičlo število sè smrtjo vedno bolj krči. Sedaj nas je, koliker nam je znano, 6 moških in 8 ženskih. Nekateri smo včlanjeni v cirkniško, nekateri v studensko skupščino, na vsako stran imamo eno do dve uri hoda, tako da nam ni mogoče hoditi na mesečne shode. Ker smo brali v Cvetju (XXXI, 1 zv.), da smejo taki tretjeredniki prirediti zasebne shode, smo prosili g. voditelja v Cirknici in v Studenem ter g. župnika v Planini, naj nam take shode dovolijo, kar so vsi trije gospodje radi dovolili. Sedaj prirejamo take shode že sedmo leto. Večina se jih prav pridno vdeležuje. Naši shodi so skromni in preprosti. Pred shodom in po shodu opravimo predpisane molitve, vmes pa opravimo nekatere druge molitve in eden bere kaj primernega iz raznih letnikov Cvetja, ki hrani v sebi dragocen zaklad raznovrstnih prelepih in koristnih nauk. Branje in molitve opravlja pisavec teh vrstic, ker je drugim bratom in sestram tretjega reda tako prav. Mej nami vlada lepa edinost in odkritosrčna bratovska ljubezen. Shodov se vdeležujemo z unemo in z veseljem, ker se nam po skupni molitvi in spoštljivem branju poživlja in krepí vera, upanje in ljubezen do Boga in Marije, do sv. Frančiška in sv. Cerkve in se tudi krepí vez ljubezni in spoštovanja mej nami. — Eno željo pa gojimo vsi, da bi se namreč pridružilo še več dobrih in gorečih bratov in sester naši mali družini tretjega reda — pa kamerkoli se oko ozre, povsod mlačnost in nevednost v verskih rečeh. Pri takih seveda ni upanja, da bi stopili v spokorni tretji red. Upamo pa v Boga in na priprošnjo sv. Frančiška; Bogu je vse mogoče, sv. Frančišek je pa velik ljubljenec božji in more tudi sedaj, kaker je v svojem času, obuditi sè svojo mogočno priprošnjo mnogo novih sinov in hčera, da se bodo oklenili tretjega reda.

F. K. tretjerednik v Lazah.

Nekaj črtic o tretjem redu štajerske kapucinske provincije v slovenskih krajih. (Nadaljevanje iz 9—10 zv. in konec):

Drugo tretjeredno skupščino vodijo oo. kapucini v Krškem. Do leta 1889. niso imeli kapucini v Krškem tretjega reda. Tretjeredniki iz Krškega in sosednjih župnij so bili vpisani v Brežicah in v Novem mestu pri oo. frančiškanih. Na prošnjo tretjerednikov iz krške okolice je p. Odilo Rifelj meseca oktobra leta 1889. ustanovil v kapuc. cerkvi v Krškem tretji red pod varstvom brezmadežne Device. Bližnji tretjeredniki iz brežiške in novomeške skupščine so se dali prepisati v krško, ki se je začela polagoma lepo razvijati. V teku tridesetih let so nastale podružnice: v Kostanjevici, v Škocjanu, na Raki, v Boštanju, v Sevnici in v Koprivnici. Voditelj tretjega reda v krškem samostanu je šel vsako leto obiskat te podružnice. Iz drugih sosednjih župnij pa prihajajo tretjeredniki k mesečnem shodu v Krško. Leta 1919. so bile kanonično ustanovljene sledeče samostojne skupščine: v Kostanjevici, v Škocjanu, na Raki, v Sevnici in v Koprivnici. Voditelji v teh župnijah so gg. župniki. Shodov imajo vsaki mesec ali vsaj vsake kvatre. Voditelj tretjega reda v Krškem obišče

te župnije vsako leto enkrat. Zapisnik skupščine ima sedaj zapisanih 5460 udov; novincev je 56. Sedajni voditelj je P. Herman Langeršek.

Poročilo o skupščini v Škofji Loki je Cvetje že prineslo leta 1918. št. 5. Temu bi imeli dodati še: V zapisniku je dosedaj 3254 tretjerednikov izmed teh jih je umrlo 1187. V Šmartnem je: 184 tretjerednikov, v Mavčicah 92, v Žabnici 18, v Retečah 45, v Sori 35, v Stari Loki 163, v Škofji Lok. 170. Mej ubožne ude se je razdelilo povprečno 1500 kron na leto. Sv. maša za žive in mrtve ude se daruje vsaki teden ena, včasih tudi po dve. Shodi so vsako drugo nedeljo v mesecu; seja odbora je redno vsaki drugi mesec. Na vizitacije hodi sedajni voditelj po mogočnosti, to je, ako ga čč. gospodje povabijo in ako zmore dotična skupščina mu plačati potne stroške.

Tako se trudijo tudi oo. kapucini sè vso skrbjo za ta cvetlični duhovni vrt sv. Frančiška. Bog blagoslovi njih delo!

P. M. F. Kap.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo:

I. Bolni tretjerednik Kūhar Anton, gostilničar.

II. Pokojni udje tretjeredne skupščine:

1. **Ijubljske**: Mar. Lavrič, Katr. Škoda, Mar. Drašler, Mar. Bajc, Ana Dimc, Ivana Novak, Ivana Tonih († v Trstu), Mar. Šušteršič, Jožefa Glinšek, Ana Povše, Mar. Dimnik (v 3. r. 48 let), Mar. Lebar (v Hrastniku p. Trojanah).

2. **na Ježici**: Antonija Ramovš, Lucija Zupé, Jedert Čerén.

3. **v Komendi**: Jera Lah, Mar. Bergant, Frančiška in Marijana Kern, Mar. Jeraj, Mar. Koglar, Meta Marn, Barb. Petek, Ana in Ivana Peterlin, Helena Škerjanec, Marija Plevel, Meta Juhant, Mar. Štebe, Ivana Poravne, Mar. Tihelj.

4. **mariborske**: M. Partlič, El. Marko, Marjeta Spanner, M. Vesjak, A. Krause, Neža Gornik († v Ljubljani), Ana Črešnik, Roza Kramberger (v Ptuju), Lucija Čep, Blaž Klavžer (v Dravogradu). — V Slivnici pri Mariboru je umrl prednik slivniške tretjeredne skupščine **Frančišek Pišek**, državni poslanec, mnogoletni župan, ki je opravljal vedno vestno svoje mnogovrstne javne službe in vse dolžnosti gospodarja in kristljana. Naši časopisi so ga izredno hvalili, nobeden pa ni omenil, da je tretjerednik. Mi bi želeli, da bi na naznanila smrti in pogreba naših pristavljali tudi naslov: član ali članica tretjega reda sv. Frančiška. Ravno tako tudi na nagrobne spominke, kaker smo to videli v Studenicah pri Poljčanah. Ta naslov je za večnost več vreden ko vsi drugi. Fr. Pišek, red. ime Jožef, je stopil v tretji red takoj pri prvem shodu, ko je bil v Slivnici 3. r. vpeljan 26. avg. 1894, obljube je napravil 17. sept. 1895.

5. **mariborskega okrožja**: Sv. Miklavž pri Ormožu: Ter. Lipovec. — Ruše: Matija Wurzer, žup. v. p. — Sv. Martin pri Vurbergu: Ivana in Apol. Dvoršak, Neža Zorko. — Sv. Peter na Medvedovem selu: M. Smole, Frančiška Smole. — Cirkovce: A. Lenart. — Fram: Neža Bežjak, Štefan Škubič, M. Partl, El. Viher, Ter. Dušič, Jera Strmšek, Julijana Orešič, Katarina Mom, Jozefa Štauber, M. Šetor, Jakob Kerlej, Urša Černež, Ter. Sagadin, Antonija Dušič, M. Ačko, Jožef Mulec, Ter. Brečko. — Remšnik: Miha Jelen, Janez Vezovnik, Ivana Grögl, M. Hrastnik. — Slov. Bistrica: Roza Leskovar, Terezija Šega. — Sv. Jakob v Slov. gor.: Marjeta Zorec. — Sv. Tomaž pri Ormožu: Blaž Skrinjar, Vincenc Veselko, Jožef Skrinjar, Jera Janžekovič, Ana Rakušak, Jera Razlag. — Zavrče: Pavl Kolenko. — Svetinje: Ljudmila Šeruga, Katarina Zdravec. — Celje: preč. in milostlj. g. opat Franc Ogradi. — Sp. Poljskava:

Ter. Soršak. — Kamnica: Ivana Kolinč. — Sv. Venčeslav: M. Dover, Janez Pavlič, Anton Ozimič, M. Ozimič, M. Tomažič, M. Bohak, Lukež Vidmar, Ter. Bučar, Antonija Brglez, Franc Gričnik, A. Gričnik, M. Ozimič, M. Jesenek, El. Kuster, Jozefa Berdnik, Tezija (Plejh) Stromšek, Jozefa Topolčnik, Janez Godina, Kuna Čer. ec, A. Blažič, M. Brezovnik, Katarina Berdnik, M. Dolenc. — Prevorje: Ana Perc † 3. XII. 1921 (Mati dveh frančiškanov: Fr. Viktorin in P. Filip Benicij). — Laporje: Filip Jug. — Ribnica: Urša Tolmin. — Št. Ilj v Slov. gor.: Frančiška Kapun. — Središče: M. Sajnkovič. — Selnica ob Dravi: M. Gril, M. Javernik, Rozalija Jošt, Hedvika Požanko, Ivana Völker, Kunigunda Pečovnik, El. Vavpotič, M. Rudl, Jozefa Kavbe, M. Jelen, Ter. Leder, Gospar Bučak, M. Valentan, M. Uršanko. — Št. Janž na Dravskem polju: Jurij Ekart.

6. svetotrojiške: Sv. Trojica: M. Kavčič, Mat. Potrč, Terez. Košar. — Sv. Tomaž: Jera Kovačič. — Kapela: Apol. Senčar, M. Kurboš, Barb. Drobec. — Sv. Ana, Frančiška Lorber, Ferd. Tajmajster, Frančiška in Ana Lorbar. — Sv. Lenard: Elizabeta Lorbar, Ivana Šek. — Sv. Peter p. Radg.: M. Ravtar. — Sv. Urban: Trz. Šuen, Fr. Belec, Ana Čeh. — Sv. Anton: M. Ferčal Trz. Dvoršak, Ana Golob, Ana Grdja. — Beltinci: M. Sobotin, Mat. Zorko, Barb. Lipuš, Štefan Gorčan. — Sv. Benedikt: Jera Kranjc, Adolf Maričnik. — Sv. Rupert: Jožefa Petek, M. Fras, M. Brončič. — Sv. Bolfank v Sl. g.: M. Gomilšak, Jera Poljanec, Lavrencij Fras. — Veržej: Lavrencij Janžekovič, župnik. — Sv. Jurij ob Ščavnici: Fr. Korošak, M. Horvat. — M. Snežna: Jak. Gungl. — Sv. Andraž: M. Lorenčič. — Vurberk: Antonija Pivec. — Negova: Lucija Šmigovec, M. Vidmajer.

7. idrijske: Ivana Arigler, vzorna tretjerednica 26 let, pet let prednica; Ivana Kosmač, Katar. Mikuš, Frančiška Balant, Neža Kavčič, M. Vončina.

8. škofjeloškega okrožja: Škofja Loka: Luka Hribrenik, Agata Goličič, M. Cl-gale, M. Hafner, Kat. Medved. — Stara Loka: M. in Ivana Krek, Ana Pokoren, M. Selak, M. Berčič. — Reteče: M. Križnar, M. Kušar. — Šmartno pri Kranju: Terez. Bajželj. — Mavčiče: M. Kalan. — Št. Lenard: Magd. Potočnik.

III. Udje Armade sv. Križa: Iz Maribora je naznanjenih v priporočilo 51 udov iz Ljubljane pa 30.

V molitev se priporoča tudi pok. p. Fortunat Goll, nekedanji voditelj tretjega reda pri Sv. Trojici, potem imenovan za gvardijana v Pazinu, katerega pa ni videl radi Lahov, umrl v Novem mestu.

Zahvala za uslišano molitev.

V teku enega meseca sem se moral podvreči dvakrat težki operaciji. Druga je bila posebno nevarna in odločilna za moje življenje. To sem zvedel še le, ko sem po operaciji zapuščal dež. bolnico in so mi usmiljene sestre, ki so mi skrbno stregle, povedale, da je vse pričakovalo moje smrti, in da je sam Bog pomagal k ozdravljenju. Tudi sam se tega zavedam. Zato se čutim dolžnega zahvaliti se javno v »Cvetju« najprvo božjemu Srcu Jezusovemu, da mi je še za nekaj časa podaljšalo življenje, na to M. B. brezmadežni — saj se mi je ravno na ta njen praznik obrnilo na bolje — sv. očetu Frančišku in sv. Antonu. Čutim se pa dolžnega zahvaliti se tudi vam, dobri tretjeredniki! V veliko tolažbo sem slišal, kako se je mej mojo boleznijo po raznih samostanih ter tretjerednih skupščinah molilo za moje ozdravljenje. Bodi vam torej tem potom sporočena najpri-srčniša zahvala! To zahvalo bom udejstvoval, da se vas bom v bodoče še bolj spominjal v svojih molitvah, zlasti pa pri Najsvetejši daritvi sv. maše.

Ljubljana 31. dec. 1921.

P. Avgust Čampa,
provincijal.

G. Viljemina Josin se zahvaljuje sv. Frančišku Serf. in sv. Ant. Pad. za zboljšanje in rešitev v hudi, težki bolezni. — Bradač Jera iz oblube sv. Jožefu za rešitev iz velike stiske. — D. Al. svetogorski M. B. in sv. Antonu za večkratno uslišanje. — Ana Sleavec iz Kamnika izreka zahvalo M. B., sv. Jožefu in sv. Ant. Pad., da je bila na njih priprošnje večkrat uslišana. — Fr. Serafin sv. Družini in sv. Apoloniji za ozdravljenje zob. — Tezija Kucler presv. S. J., Mariji in sv. Antonu za polajšanje v bolezni.

Nihil obstat. P. Guido Rant, dr. theol. — P. Angelus Mlejnik, lector theol. Imprimatur. P. Augustinus Čampa, Min. Prov. — Vredit P. Salvator Zobec.

Trejedne vaje za april in maj 1922.

Ljubljana: Mesečni shod: 16. apr. ob pol 5. pop. (ponovljenje obljub) in 21. maja ob 3. pop.; za zadržane: naslednji dan ob 5. zjutraj v dvoranl. — Poduk za novince: p. voditelj ga ima: 26. marca, 17. aprila (po obljubah), 25. majnika, s. učiteljica: 25. marca, 23. aprila, 28. majnika; poduk je vsakikrat ob 4. pop. v dvorani. — Odborne seje: 19. marca po shodu, 30. apr. in 28. majnika ob 4. pop. — Novinci bodo napravili obljubo 17. apr. po litanijah ob 4. Čas duhovnih vaj bo naznanjen pri shodu. — **Novomesto:** Mesečni shod: prvo nedeljo v mesecu ob pol 11. za moške, drugo nedeljo v mesecu ob pol 11. za okolico, pop. po lit. v samostanski cerkvi za mesto. — **Kamnik:** Mesečni shod: zadnjo nedeljo v mesecu ob polu 4. pop.; po shodu: poduk za novince. — **M. Nazaret:** Mesečni shod: prvo nedeljo v mesecu ob polu 8. zjutraj. — **Brežice:** Mesečni shod: zadnjo nedeljo v mesecu ob 2. pop. — **Maribor:** Mesečni shod: 19. marca, praznik sv. Jožefa, 17. aprila, velikonočni ponedeljek, 25. majnika, Krist. vnebohod. Sv. duhovne vaje 5.—9. marca. V nedeljo dne 5. marca popoldne ob 3. uri začetek; naslednje tri dni bo premišljevanje vsaki dan ob 5. zjutraj in ob 3. pop.; sklep bo v četrtek zj. ob 5. uri. — **Sv. Trojica:** Mesečni shod: na belo nedeljo in na vnebohod ob 2. pop.; na belo nedeljo: sprejem in obljube. — **Celje:** Mesečni shod: prvo nedeljo v mesecu ob 1. pop. — **Škofja Loka:** Mesečni shod: drugo nedeljo v mesecu ob polu 4. pop. — **Krško:** Mesečni shod: tretjo nedeljo v mesecu ob 1. pop. — **Brezje:** Mesečni shod: tretjo nedeljo v mesecu ob polu 8. zj. — **Vič:** Mesečni shod: prvi petek v mesecu ob 5. zjutraj; odborna seja in poduk za novince: v nedeljo pred shodom. — **Nova Štifta:** Mesečni shod: četrto nedeljo v mesecu.

Iz Novega mesta je p. voditelj tretjega reda poslal sledeče vrstice: Pričeli smo popravljati hišo, v kateri mislimo napraviti tretjeredni dom, kakor je mogoče v sedanjih razmerah. Stroški bodo veliki. Vodstvo III. reda se obrača na posamezne odbore in ude, da zbero potrební denar za stroške. Pred leti so bili udje tretjega reda novomeškega okrožja sklenili, da hočejo darovati za dom vsak po eno krono na leto, kar je bilo tedaj približno zaslužek enega dneva. Pri tem naj tudi sedaj ostane. Zaslužek enega dneva, seveda letnega, ne pa sedaj zimskega, naj se položi k skupnemu znesku za zidanje tretjerednega doma. Kedor res ne more nič dati, naj moli za dobrotnike, bolj premožni naj pa malo več odrinejo. Za dobrotnike se bere več sv. maš na leto. Udje posameznih odborov naj pobirajo prispevke in jih pošljejo do aprila vodstvu tretjega reda v Novomesto.

Trgovski pomočniki in pomočnice raznih strok, ki bi želeli nastopiti službo pri kršč. podjetju, naj pošljejo lastnoročno pisano ponudbo s priporočilom svojega dušnega pastirja ter navedbo starosti, doseданje prakse, družinskih razmer, bivališča staršev itd. bližnjih sorodnikov — na naše upravništvo.

Darovi.

Za Cvetje: Ana Slevce 20 K, župni urad sv. Bolfank v Sl. gor. 52 K, župni urad Cerklje na Gor. 200 K.

Za postrežbo bolnikov: iz Trziča 200 K, ljubljanske tretjerednice 1800 K.

Za kruhe sv. Antona: g. J. Kodrič, Razbor 100 K.

Za frančiškanske misijone: župni urad Cerklje na Gor. 132 in 200 K, tretjeredniki z Ljubnega v Savinjski dolini 160 K, Kajzerberger Marija Škocijan v Podjuni 70 K, pri fr. vratarju oddano 114 K, po p. Ernestu 62 K, N. 80 K, Petkovšek Iv. iz I. 2 L., Kordih Jožefa Hrib, Loški potok 240 K, Samsa Antonija Mali log, Loški potok 200 K. — V Mariboru so nabrali: Frančiška Stranjšak 132140 (med tem 320 za odkup otrok na imena: Janez Nep., Franc Seraf, Frančiška Filtp, Avguštin, Klara, Ludvik, Elizabeta,

Cecilija, Janez Krstnik, Alfonz — za vsakega po 30 K). Vincenc Kraner, župnik pri Sp. Sv. Kungoti 80 K, Gselman Ana 20 K, Slaček Ivan (Ruše) 70 K, Gleinzer Frančiška 100 K, Franc Rampre, kaplan v Kamnici 40 K, Rožkar Jožef (Sv. Jakob) 36 K. — Posamezni darovi: za obrabljene znamke: 22 K, Kirhof Marija 80 K, Lešnik Ferdinand (Fram) 200 K, Neimenovan za odkup 5 paganskih otrok na ime: Gerard, Peter, Tadej, Henrik, M. Alakok 300 K, Galun Antonija 40 K, Šuč Franc (Poljčane) 70 K, Matjašič Marija za odkup dečka: Martin 30 K, Voršič Marija 10 K, Blažič Marija 20 K, Veršič Marija 5 K, Lešnik Marija 20 K, Neimenovan 20 K. — Pri Sv. Trojici: Letnik Marija 90 K, Markgrab Barbara 24 K, Kvar Roza od Sv. Andraža 46 K, Zemljič Marija iz Nегоve 36 K. Za odkup paganskih otrok so darovali: A. K. za kitajčka (Pavel) 40 K, Ponikvar Ana za kitajčka (Alojzij) 60 K, G. M. in H. za kitajska otroka (Jožef in Marija) 480 K, Malež Marija Radomlje (za Antona) 40 K, Suhadolc Ana z Dobreve 100 K. — Župni urad Cerklje na Gor. je poslal: za najpotrebniše misijone 400 K, za misijone na Balkanu 200 K, za misijonišče v Grobljah 200 K, za apostolstvo sv. C. in M. 360 D.

Za tretjeredni dom v Novem mestu so darovale skupščine: Trebnje 400 K, Stari trg ob Kolpi 643 K, Prečina 100 K, Toplice 132 K, Krka 150 K, N. iz Novega mesta 300 K, A. T. iz Novega mesta 540 K.

Darovi za Armado sv. Križa: Kozinec Marija 2 K, Zadnikar Jožefa 6 K, Breskvar Marija 2 K, Štupar Frančiška 3 K, Podlesnik Vera 20 K, Čadež Neža 7 K, Kovačič Jožefa 10 K, Gregorač Marija 5 K, Pečan Frančiška 2 K, Bizjan Uršula 18 K, Žurman Nežika 65 K, Neimenovana po g. Tumpeje 177 K 60 vin, Murn Ivana 20 K, Gabrijel M. 8 K, Pograjec Marija 58 K, Hriberšek Neža 138 K, Božič Ana 4 K, Gorjup Ivan 100 K, Kreiner Marija 2 K, Šenk Franc 10 K, Fabijan Ana 40 K, Fajfar Antonija 294 K, Završnik Albin 10 K, Markič Alojzij 12 K, Prelesnik Genovefa 2 K, Pograjec Marija 13 K, Götž Zofija 140 K, Kladnik Helena 10 K, Palantič Helena 10 K, Starec Terezija 2 K, Deliškár Polona 2 K, Titovšek Elizab. 2 K, Kovačič Ana 70 K, Cerar Marija 5 K, Erklavec Franc 5 K, Goričan Ivana 82 K, Žantar Lucija 2 K, Jaklič Ivan 20 K, Mišjak Marija 2 K, Hraštnik Katra 40 K.

Rimsko-serafinski koledar za leto 1922.

Mesec maj.

1 P		Sv. Filip in Jakob, ap.	17 S	P.O.	Sv. Paškal Bajlonski, sp. 1. r.
2 T	p.o.	Sv. Atanazij, šk. c. uč.	18 C	P.O.	Sv. Feliks iz Kantalicija, sp. 1. r.
3 S	PO.	Slovesno praznov. sv. Jožefa.	19 P	P.O.	Sv. Ivon, sp. 3. r.
4 Č		Najdenje sv. Križa; sv. Monika.	20 S	P.O.	Sv. Bernardin Sijenski, sp. 1. r.
5 P	p.o.	Sv. Pij V. pap.	21 N	P.O.	5. po vel. noči. Bl. Teofil.
6 S	p.o.	Sv. Janez pred latin. vrat.	22 P		prošnji. Bl. Jan. F. Jan C., m.
7 N		3. po vel. noči. Sv. Stanislav, šk.	23 T	p.o.	prošnji. Bl. Jernej P. in Ger., sp.
8 P		Prikazanje sv. nadang. Mihaela.	24 S		prošnja. Bl. Janez Pr. m.
9 T	p.o.	Sv. Gregor Naz. šk. c. uč.	25 Č	VO, PO.	Vnebohod Gospodov.
10 S		Osmina sv. Jožefa; sv. Ant., šk.	26 P		Posveč. bazilike sv. o. Fr. As.
11 Č		Bl. Julijan, Ladislav, Vivald, sp.	27 S		Sv. Beda, c. uč.
12 P		Sv. Nerej in tov. m.	28 N		mej osmino vnebohoda.
13 S	P.O.	Sv. Peter Regalat, sp. 1. r.	29 P		Bl. Štef. in Rajmund, m. 1. r.
14 N		4. po vel. noči. Sv. Bonifacij, m.	30 T	P.O.	Sv. Ferdinand, kr. 3. r.
15 P		Sv. Jan. Krst dela Sal. sp.	31 S	P.O.	Sv. Angela Meriči, d. 3. r.
16 T	p.o.	Sv. Ubald, šk.			

Op.: PO. pomeni popolni odpustek, s p.o. je zaznamovan odpustek za prve petke in sobote ter vse torke, VO = vesoljna odveza.

Priporočajte in širite Cvetje!